

Debat om Kommissionsbetænkningen eller om Postvæsenets Stilling som Forretning og om Rigtigheden af den Vej, man er gaaet her: under nedadgaaende Konjunkturer og Stagnation i Forretningstilværelsen at møde med en lang Række Forhøjelser, der samtidig med at vanskeliggøre Forholdene for Postvæsenets Kunder — enkelte af dem bliver myrdet, som jeg senere skal oplyse — truer selve Postvæsenet med stadig aftagende Omsætning. Vi erkender med andre Ord, at Stillingen, som Situationen i det hele foreligger, i Øjeblikket er meget prekær for Statskassen; vi vil ikke fra vor Side foreslaa principielle Ændringer, og vi accepterer det foreliggende Grundlag, ligesom vi i Hovedsagen vil føle vor Bevægelsesfrihed ogsaa overfor Enkeltheder saa nogenlunde bundet, bundet af de Rammer, som Forslagets økonomiske Side sætter for Ændringer. Men alligevel ønsker vi, at man i to Retninger vil undergive Lovforslaget en nøjere Prøvelse, nemlig dels med Hensyn til Pakkeporto, dels med Hensyn til den saa meget omtalte Porto for Ugeblade og Tidsskrifter.

Hvad det første Punkt angaar, har Flertallet i Folketinget tiltraadt den højtærede Ministers Forslag om at forhøje Porto for Pakker, saaledes som Ministeren nærmere har udviklet i Dag. Socialdemokratiet har ikke ment at burde tiltræde dette Forslag, idet man efter vor Formening her bør afvente Statsbaneanudvalgets Betænkning, et Synspunkt, som ogsaa deles af selve Postspareudvalget. Vi frygter specielt for, at Staten paa dette Omraade, hvor der jo ikke er noget Statsmonopol for Befordring, ved en yderligere Forhøjelse af Taksterne kun vil befordre den Udvikling, at Postvæsenets Arbejde tager af, og Banernes Pakkevogne kører halvtomme, fordi det i stigende Grad betaler sig for private Fragtmænd pr. Fragtvogn eller pr. Automobil at konkurrere med Statsbanerne eller Postvæsenet. Som vor Ordfører i Folketinget oplyste, er Forholdet allerede nu det, at næsten enhver By paa Sjælland har Fragtautomobiler, som daglig kører til eller fra København, og som medtager Pakker og Stykgods til de mellemliggende Landsbyer. At medvirke til en videre Udvikling af det Forhold: at de private Forretningsbiler pløjer Landevejene op, medens Skinnevejene befares af halvtomme Pakvogne, anser vi fra vor Side ikke for heldigt, og vi haaber, at Jernbanesporeudvalget vil komme til det Resultat, at Statsbanernes Primærpakketakster og dermed ogsaa Postvæsenets Pakkeposttakster maa nedad, hvis vi skal have Trafikken opad. Ud fra

denne Betragtning vil jeg altsaa anse det for meget uheldigt paa det nuværende Tidspunkt at forhøje Postpakkeporto. yderligere, og jeg haaber, at dette Spørgsmaal paa ny maa blive gjort til Genstand for Overvejelser ud fra rent saglige, forretningsmæssige Betragtninger i det Udvalg, som den ærede foregaaende Taler har stillet i Udsigt.

Det andet Punkt, paa hvilket vi meget ønsker Lovforslaget undergivet en nøjere Prøvelse, ogsaa en nøjere Prøvelse, end sket er i Folketinget, er Forslaget om Porto for Ugeblade og Tidsskrifter, der ved det foreliggende Forslag gøres til Genstand for en ligefrem Forfølgelse: en Forhøjelse af 600 pCt. i Forhold til Porto for Ugebladene ved Krigenes Begyndelse. Tidligere fulgtes Nummerporto for Dagblade og Ugeblade ad, og først i Fjor eller i Forfjor skiltes deres Veje, idet Nummerporto den Gang blev fastsat vedvarende til 1,1 Øre for Dagbladene, men forhøjedes til 1,4 Øre for Ugeblade og Tidsskrifter. Men medens Folketinget nu ikke rører ved Dagbladernes Porto, forhøjes Porto for Ugeblade og Tidsskrifter til ikke mindre end 3 Øre pr. Nummer. Forhøjelsen bliver i Forhold til Porto i 1914 godt 100 pCt. for Dagblade, men 600 pCt. for andre Blade. Socialdemokratiet er enig med de fleste i, at dette er en meget glubsk Forhøjelse. Forsvaret for den er af en noget tvivlsom Værdi, og under alle Omstændigheder vilde det være meget beklageligt, om man skulde skære de Tidsskrifter, der har en særlig oplysende eller kulturel Betydning, eller som er Foreningsblade, over samme Kam som de store illustrerede Morskabsblade og rene Annonceforetagender. Vi mener derfor fra vor Side, at der ogsaa i Landstinget bør gøres et alvorligt Forsøg paa her at komme til et mere rimeligt Resultat, som uden væsentlig at forrykke Folketingsforslagets Grundlag dog kan imødegaa den berettigede Kritik af den yderst ublide Behandling, som Fagpressen faar. Hvorledes dette Resultat nærmere skulde blive eller burde være, er der formodentlig ogsaa indenfor mit Parti forskellige Meninger om, og medens jeg derfor paa Partiets Vegne ikke tør gaa videre end til at udtale vor almindelige Villighed til at undergive selve Lovforslaget en hurtig og velvillig Behandling og at frembære Ønsket om, at man ogsaa fra andre Sider vil søge at medvirke til en heldigere Ordning paa de to omhandlede Omraader, vil jeg gerne slutte med nogle rent personlige Betragtninger vedrørende Spørgsmaalet om Ugebladernes Stilling. Jeg siger med Villie: